Pavlica vysvětlil, že jenom chtěl, abychom se na zadumané písničky z nové desky lépe soustředili, docela ve mně hrklo. Možná jsem v tuto chvíli mluvčím nějaké úchylné minority, ale vždycky jsem to bral tak, že pro účinkující i pro publikum je jednoznačně lepší park. Atmosféra kolem pódia se vzrostlými stromy po stranách a volným nebem nad hlavou je nesrovnatelná se stropem a stěnami jízdárny. To je prostě jenom stodola jako v Nashvillu a mohli by se z ní těšit maximálně Greenhorns, na jejichž koncert v ní počátkem 70. let minulého století vzpomínal na kolokviu Jiří Plocek, tehdy malý chlapec. Už jenom deponování obtížných dětí, které jsou – řečeno s Johnem Landauem – budoucností festivalu, se provádí mnohem jednodušeji v parku, kde je spousta ústupových cest s možností rozptýlení i většího počtu potomků do širokého prostoru. Zatímco ze setmělé jízdárny není úniku, pokud se neproderete řadou (liší napravo a sudí nalevo) a nevyklopýtáte k jednomu ze dvou východů. Nepochybuji o tom, že většině přítomných se to líbilo, ale pro mě bylo těch „zadumaných" hradišťanských písní na jedno odpoledne už moc. A když se konečně ozvalo něco rychlejšího, co by se dalo nazvat Krátký popis léta č. 2, radoval jsem se jen tu krátkou chvíli, než jsem začal vnímat text. Jmenovalo se to Lítáte v tom a hodí se na to slova Wabiho Daňka „text není žádnej SKÁCEL". Plátky z minulých ročníků i různé jiné tiskoviny jsou mi svědky, kolikrát jsem Hradišťan chválil (vlastně i v bookletu živého CD Hradišťanu s polskými Muzykanci), dnes k tomu můžu přidat jen tolik, že se situací mě smířily jen tři závěrečné písně, všechny ze šťastnějších dob kapely: Anděl, Čas a konečně ten pravý a původní Krátký popis léta. Radši znovu rychle do parku na malijského griota BASSEKOU KOUYATE a jeho skupinu NGONI BA. Špatný pocit z Hradišťanu byl ten tam hned s prvními tóny (Kdyby Jiří Pavlica zrychlil svá životní moudra do afrického tempa, byla by to jiná káva = Krátký popis léta je dobrým příkladem.), a protože John Landau na tomto koncertě náhodou nebyl, zůstalo na mně, abych napsal: „Viděl jsem budoucnost rock´n´rollu – jmenuje se Bassekou Kouyate!" Věkově znevýhodnění příznivci Hradišťanu se mnou asi souhlasit nebudou, ale minimálně ta holčička, která se v jízdárně rozplakala, zato na Afričanech tančila na podiu, mi to podepíše. A děti jsou zas budoucnost festivalu, ať se nám to líbí nebo ne. Nejvyšší čas angažovat na příští rok Kašpárka v rohlíku, nejlépe na celý týden. Dopsáno, uloženo v 1:12. Vylepšeno a po zralé úvaze odesláno v 11:44.

Milan Zeibert

FOLKOVÉ PRÁZDNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2014

"PLÁTĚK"

6

31. července 2014

Středa

Týden se překlopil do druhé půlky a všem tu začíná tak trošku, trošičku, hrabat. Nedostatek spánku, práce, u které se občas i přemýšlí, a spousty podnětů k zpracování zkrátka způsobují přetížení mozku. Proto absolutně nebuďte překvapení, když se v areálu budou objevovat spousty oranžových a zmatených lidí, kteří už nekomunikují jinak než posunky, novotvary slov a někdy dokonce jen skupinami hlásek. Američtí producenti zombie filmů a seriálů se rozhodně inspirovali v druhé půlce Folkovek. Ale nebojte se, hlavy neukusujeme, vaše dotazy vnímáme, jen nemůžeme zaručit, že našim odpovědím budete zcela rozumět.

-Kari-

Čtvrtek 31. 7.
zámecká jízdárna

O nadějích
(od 17.30 hodin)

Bezobratři

Jana Kirschner
(Slovensko)

Veseli Vujky
(Ukrajina)

Noční koncert
v zámeckém parku
Longital

Program zítřejší Open scény
v kapli sv. Anny ve Špitálku od 13.30 hodin.

Lucie Redlová
Lucie Redlová je písničkářka z Valašského Meziříčí, která hrála nebo stále ještě hraje s kde kým (Docuku, Garde, Traband, Tim Eriksen, MDŽ). Folkové prázdniny jí natolik přirostly k srdci, že se začlenila do pořadatelského týmu a můžete ji takřka každou noc slyšet u ohniště v kempu. Zcela výjimečně zahraje v pátek odpoledne i v kapli. Zda bude sama, nebo si někoho přivede, se ještě uvidí.

Tranzan
Hudba o životě, smrti a o tom, co je mezi tím. Tranzan se pomocí poezie, nadsázky, ironie, patosu a v jednom případě slova „hovna" pokouší přimět cestující, aby si

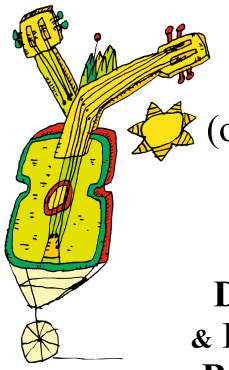

Pátek 1. 8.

Touhy
(od 17.30 hodin)

Kon Sira

Dorota Barová
& Lenka Dusilová
& Beata Hlavenková

Cloud Cult
(USA)

Open scéna
v kapli sv. Anny ve Špitálku ve 13.30 hodin
Lucie Redlová, Tranzan

Rozpravy o hudebních zvláštnostech
výstavní síň na Staré radnici od 15.30 do 16 hodin
Evžen Müller:
Svedená a okradená

Oranžová scéna
bílý a veselý stan v zámeckém parku o přestávkách hlavní scény
Divadlo Totem: O Nirdhanatovi
Tranzan

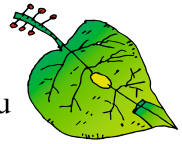

Noční koncert
v kapli sv. Anny ve Špitálku
Spiro

Etnický rock´n´roll v After Midnight Country

Tak jako jazyk stále naráží na vykotlanej zub, tak jako v roce 1974 napsal John Landau po koncertě Bruce Springsteena, že viděl budoucnost rock´n´rollu, tak i já mám právo napsat, že se mi nelíbil koncert kapely, kterou mám rád desetiletí. Druhý den kolokvia a hudební rozpravy s Janem Sobotkou vynechávám, tím bych popsal celé číslo. Mířím rovnou do zámeckého parku, kde stejně přímočaře odstartovala KAROLINA CICHA, zpěvačka z Bialystoku. Dole na kolokviu říkal Milan Tesař, že tahle Polka zpívá každou písničku v jiné řeči, vždycky nějak blízké její zemi, a poslední, že je v esperantu, protože v Bialystoku se narodil Ludvík Zamenhof, který ho vymyslel. Byla to pravda a ještě se k tomu hodí dodat, že zpěvačka v kroji i její spoluhráč BART PALYGA, navlečený do už úplně šíleného ohozu, klamali tělem, oblekem i exotickými nástroji a pod rouškou folkloru, etnické hudby či jak jsou ty škatulky vypalovali ostrý rock´n´roll. „Etnický rock´n´roll", jak by řekl Vlasta Třešňák, který své někdejší hraní s romskými Kormany nazýval „etnickým jazzem", a dával ho za příklad při řešení národnostních problémů se sloganem „etnický jazz je lepší než etnické čistky". Ke Karolininu hlasu přidal Bart i hrdelní zpěv a bylo to jako pokračování včerejšího Dámského dne = Karolina Cicha navázala tam, kde skončily Irén Lovász, Szidi Tobias a Michal Elia Kamal.

Pak se šlo do jízdárny, jak bylo dlouho dopředu avizováno. Proč chce hrát HRADIŠŤAN v jízdárně jsem přesně nevěděl, automaticky jsem předpokládal, že když to bude představení nového programu podle alba Vteřiny křehké, bude to něco, co potřebuje víc prostoru, nejspíš zase společné vystoupení s tanečním Hradišťanem. Když Jiří

lidi od nich chtějí a umí jim to dát. Vrcholem dne byl pro mě koncert Bassekou Kouyate & Ngoni Ba. Jejich africké rytmy, které změnily vystoupení v taneční party, otevřely brány do srdce černého kontinentu. Bassekou Kouyate & Ngoni Ba hrají na tradiční strunné nástroje, ale používají je jako nástroje elektrické. Z hlubin minulosti vyloví poklad předků, aby díky elektronice mohl zazářit pro nás. Toto protknutí minulosti a přítomnosti je úžasné.
pepe

Dostal jsem v úterý v noci, když jsem kráčel z koncertu, pro děcka veliký meloun... a tak:

Od oranžád dík,
tajemné noční víle,
za ty nečekaně sladké,
melounové chvíle.
míra

SKUPINA ČEZ
GENERÁLNÍ PARTNER

něco zcela nového, něco naprosto fenomenálního. Veškerá jejich tvorba se zakládá na malijské hudební tradici a pro ně tradičních nástrojích, to vše vyzní díky elektrifikaci a ozvláštnění wah wah pedály novým, zcela moderním tónem, který se drží jazz-bluesového vyznění. Díky Folkovky! ...a přiště méně Hradišťanu a více fléten ngoni.

-ms-

Minulost i přítomnost

Co je tak skvělého na Hradišťanu? Nestepují ani nehrají na exotické nástroje. Ale vážně, opravdu by mě zajímalo co je na jejich popklóru tak výjimečně dobrého, že mají u publika takový úspěch? Je pravda, že jsou skutečnými profesionály a název skupiny je pojem, ale na Folkovkách jsou daleko lepší skupiny. A sólo na bubínek v písni Haleluja, ze kterého byli všichni tak nadšeni, zvlášť když si bubeník zahrál na Tarzana (zabubnoval si na prsa), se nedá srovnat s tím, co předvádí Jiří Doležal ze skupiny Songs from Utopia. Ale o to asi nejde. Hradišťan ví, co

Krčmář, stojíc opodál, se nenápadně usmál a v duchu si řekl:
Setkání spolužáků po letech, jsou čím dál tím zábavnější.
No jo, komedianti… Vlastně počkat, tihle jsou ti komedianti nebo ti právníci a ekonomové?
A nevyjde ono to nakonec nastejno?

Text z clusteru k fotografii párků (alias úhořích ocasů)

Poučení z vody

Úhoři žijou nějakou dobu v moři, delší v řece.
Ryby nemají ruce, ryby mají ploutve.
V řece není hlína, v řece je voda.
Po řece neplujou auta, ale lodě.
(Prokop Roleček, 6 let)

Na dnešní scéně...

Bezobratři

Brněnská skupina originálně přišla na to, že přihlásit se k hudebnímu dědictví nemusí nutně znamenat donekonečna obehrávat staré písně: po způsobu

předchůdců nebo folkrockově. Starobylé, časem prověřené a dodnes platné zlidovělé příběhy vyprovázejí Bezobratři do nové éry s vlastní akustickou ohlasovou hudbou, navrch s autorskými skladbami Jiřího Vesky. Vše přirozeně odvozeno od moravsko-slovácké tradiční hudby, od přesvědčivého vztahu, který k ní jednotlivé členy odmala poutá, od upřímného obdivu k jejím hodnotám, melodiím, poezii a krásám. Na domácí poměry zcela výjimečné nové album Desátý den trní posouvá navíc jejich autorské uchopení lidové autenticity a zvukové symboliky do nových, nečekaných a určitě mezinárodních dimenzí.

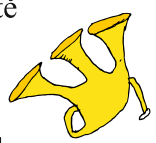

Jana Kirschner

Slovenská zpěvačka dobrovolně sestoupila z nejvyššího popového trůnu a na albu Moruša biela se vrátila k hudebním i osobním kořenům.

sundali nohy z protějších sedaček a pustili sednout i ty ostatní. Tranzan volá po bio a ideodiverzitě, rovnováze těla, ducha i hardwaru. V Tranzanovi se mísí rozmrzelost z neúcty k hodnotám, které nám dává příroda a předkové, a radost z těch, kteří k těmto veličinám projevují aktivní lásku. Tranzan je jednou větou earthfolk, co má discokouli.
Soňa Malá - violoncello, zpěv; Radek Malý - kytara, zpěv; Martin Pospíšil - bicí;Ondřej Strouhal - klávesy; Jakub Šimáně - baskytara

Zítřejší Rozpravy

Pátek 1. 8.

Evžen Müller: Svedená a okradená

Několik smutných příběhů o nepochopení autorova záměru.

Na dnešní Oranžové scéně

Čtvrtek 31. 7.
Klotylda a Kačenka: Loutkohraní
Představení seznamuje děti hravou formou s loutkovým divadlem a různými typy loutek – od „bramborových“, přes maňásky a plošné loutky až k marionetám a javajce. Každá z loutek má svůj příběh, písničku nebo minipohádku.

Koncert Textové dílny Slávka Janouška – *výběr toho nejlepšího*
Při workshopu různí členové Textové dílny zadávají ostatním členům a příchozím zájemcům z řad návštěvníků festivalu téma a formu textového úkolu – metrum, počet slabik verše, rým. Začíná se jednoduchým cvičením, pak každý píše v zadaném čase, posléze si autoři přečtou svoje práce s případným rozborem splnění zadání. Cílem je v závěrečném – tak třetím či čtvrtém – nejtěžším úkolu dojít ke společné písni. Takové písně a další, vzniklé z předchozí spolupráce různých členů dílny, jsou potom obsahem

Současný trend přihlášení se ke kořenům, co se šíří celým světem, není ani tak o nostalgii, odvíjí se od potřeby vrátit se k samotné podstatě hudby: neodlidštěné technikou a nevyprázdněné hitparádovým kalkulem. V osobní rovině si pak pod upnutím k akustickým nástrojům, inspiracím lidovými tradicemi a poezií, spjatými s přírodou a hudbě vyvěrající z odvěké přirozenosti, můžeme představit vzpomínky na kouzlo mládí. Nebo sen o době, jejíž vytrácející se hodnoty uprostřed uspěchané civilizace nabývají najednou nových platností a smyslů. Vydat se proti proudu času, nalézt v sobě tvůrčí svobodu a vysmeknout se z popového mainstreamu ale vyžaduje odvahu, jen tak každý to nedokáže, navíc úplně všem jejich "útěku do lesa" nevěříme. Janě Kirschner ano: svou hudbou přitom neočišťuje pouze sebe, ale i posluchače. Moruša, nejlepší album zpěvaččiny dlouholeté kariéry, paradoxně uvozuje text jejího dávného popového hitu: "Nič už nieje také, aké bolo predtým." S bezmála dvacítkou muzikantů všech žánrů natočila hudbu přirovnávanou k soundtracku filmu, který se odehrává především v její hlavě. Vzpomínky na babičku, vesnickou atmosféru a mládí, tedy vlastní kořeny, doprovázejí ohlasy na

Milodary a párky
(zpráva ze středeční dílny tvůrčího psaní)
Naše středeční – početně silná a extrémně tvůrčí – sestava se nejprve pustila do kolektivních textů o různých podobách charity. Druhá část dílny se už točila kolem párků, klobásek a cigár. Texty vznikaly podle fotografie a z asociací nastřádaných v clusteru.
Posilněni a šťastni jsme vypluli do všech světových stran.
-paf-

Ukázky z dílny psaní:
Kolektivní text – Milodary (dokončení textu Ivana Wernische)

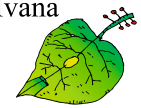

Pohoštění
Tři sousedé se přeli, kdo z nich dává více milodarů na sirotky. Ten první povídá: „Já dávám všechny staré rohlíky, co nesním a co mi zbydou. Suším je, aby nebyly plesnivé!“ Druhý povídá: „Copak jsou sirotci nějací holubi, aby se jim sypaly drobečky?“ Třetí se vloží: „Dej sirotám jíst a začnou se bouřit, až vyrostou. Hůl a bič na ně. I své vlastní děti takto vedu a koukejte na ně!“ Jen, co to dopověděl, zvedl se a šel do vedlejší místnosti. Byl slyšet jen rámus a zvuky padajícího nádobí a pak byl dlouho klid. A když byl klid už půl hodiny, zbylí sousedi se šli podívat, co se stalo.
Ten třetí tam seděl a dělal jednohubky.

Dobrá vůle v globální ekonomice
Tři sousedé se přeli, kdo z nich dává více milodarů na sirotky. Ten první povídá: „Své prošoupané ponožky už dva roky stále dokola zašívám a peníze, které ušetřím tím, že si nekupuji nové, zasílám sirotkům ze střední Afriky.“ Ten druhý povídá: „To nic není. To já už dva roky nosím stále stejné boty, potřebují-li opravit, použiju sekundové lepidlo a ušetřené peníze zasílám sirotkům do Jižní Afriky.“ Ten třetí povídá: „Já jsem z Jižní Afriky a všechny peníze, které přijdou z Čech, posílám do dětského domova v Náměšti nad Oslavou.
„Já jsem ředitelka dětského domova v Náměšti nad Oslavou a my všechny ty podezřelé peníze z Afriky rychle naházíme do řeky.“

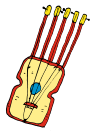

Vteřiny křehké
Odpočítával jsem vteřiny do konce Hradišťanu a těšil jsem se na něco kvalitnějšího. Tuctový Hradišťan má na sice Folkových prázdninách své místo, ale je to spíše ten folkový mainstream, na který dorazí nejvíce lidí, než nějaký intenzivní hudební zážitek. Potom to přišlo. Bassekou Kouyate a Ngoni ba. Smršť jedné rodinky z Mali. „This is my wife, this is my son, this si my nephew…“ Jeden by snad i řekl, že na Mali jsou všichni jedna rodina. Celé vystoupení překypovalo energií a mnohotvárností a probudilo v mnoha lidech pátý živel, jejich vnitřní hlas. Charakteristický houpavý rytmus přiměl nejednoho člověka k tanci a před podiem se utvořila skupinka více či méně dobrých tanečníků. Spíš více než méně. Dominantním nástrojem byla loutna ngoni, předchůdce banja, jejíž elektrifikovaný pronikavý zvuk je pro méně znalého českého posluchače

A pro nenapravitelné lze uspořádat výchovně-vzdělávací workshop „S dětmi na festival“.
-Yvett, Ivan, Helena, Evžen-

O kouzelné kuchyni
Na Folkovkách je spousta lidí. To pro Vás jistě není žádná novinka. A lidé jedí. Zvlášť když pracují. Pracující folkoví lidé dokonce jedí moc. Jakože úplně nejvíc. A všechno to jídlo se chystá v jedné zámecké kuchyni za devatero pódií a devatero reprobednami. V té kouzelné kuchyni prakticky bydlí jedna princezna s dřevěnou vařečkou a velkým nožem. Jmenuje se Marta, ale spousta lidí tvrdí, že je to Helena. Ona je ale multifunkční a slyší na obojí. Tahle princezna každý den krmí ty úplně nejvíc hladové lidi. A jelikož je to princezna, zvládá u toho krmení zachraňovat spousty princů a princezen od šedi každodenního života. Je prostě nejlepší a skoro nikdo jí to neřekne, což je veliká škoda, protože princezny občas potřebují slyšet, že jsou skvělé, aby zářily další dny, týdny a roky. Takže bych jí tímto chtěla vzkázat: „Martičko a Helenko, obě jste nejúžasnější!“ -Kari-

Hnízdo múz v pátek 1.8.

8:30 - 9:00 **Ranní jóga -** protažení, Pozdrav Slunci
9:00 **Raníčkova pohádka**
10:00 - 15:00 **Sochařská dílna -** metoda ztrac. vosku
9:30 - 12:00 **Skleněné vinuté perly, šperk. technika**
9:30 - 12:00 **Dětská výtvarná dílna s vůní vod a strání**
9:30 - 14:00 **Skleněné vitráže technikou Tiffany**
10:00 - 12:30 **Lapače snů**
10:00 - 12:30 **Výroba svíček nebo Keramická dílna**
10:00 - 13:00 **Dětská dílna -** malý obrázek, velká radost
10:00 - 13:00 **Výroba pastýřských píšťal z čer. bezu**
10:00 - 14:00 **Plotýnková technika -** smalty na vařič
10:30 **Fotíme na stříbro**
10:30 -12:00 **Tanec živlů**
10:30 - 15:00 **Řezbářská dílna**
10:30 - 12:00 **Tréma s trémou bez trémy…**
11:00 - 13:00 **Korálkování**
11:00 - 15:00 **Savování na textil**
12:00 - 14:00 **Drátkování**
12:00 - 14:00 **Přátelské náramky**

13:00 - 14:00 **Indiánská pohádka**
13:00 - 15:00 **Kytičky kanzashi**
13:00 - 15:00 **Namalujte si vějíř**
13:00 - 16:00 **Kusudama -** japonská květinová koule
13:00 - 16:00 **Květináče -** štípaná mozaika
13:00 - 16:00 **Skleněné vinuté perly, šperk. technika**
13:30 - 16:00 **Zvonečková štěstíčka**
13:30 - 15:30 **Argentinské tango -** tanec a styl života
13:30 - 16:00 **Výroba svíček nebo Keramická dílna**
14:00 - 16:00 **Šperky z FIMA**
14:00 - 16:00 **Žonglování a kejklování**
14:00- 15:30 **Nadějné vyhlídky…** dílna tvůrčího psaní

lidové slovenské, maďarské, židovské a romské písně. Svižný klezmer, gypsy jazz, temné blues a zadumané šansony se prolínají s popem, klasickou hudbou i elektronikou. „I přes použití takových nástrojů jako je cimbál, housle, akordeon, je Moruše současná. Nejde o tradiční lidovou hudbu, Moruše je moderní a hovoří moderním jazykem. Ukazuje krásu slova, povznáší a provokuje. Je odvážná a není pro všechny. Ale těm, kteří otevřou svá srdce, odhalí svoje tajemství a dovolí jim nahlédnout do svého magického světa,“ tvrdí Jana Kirschner.
Za překvapivým rozhodnutím několikanásobné slovenské Zlaté slavice, držitelky mnoha hudebních cen a autorky úspěšných popových alb a "československých" hitů, odstřihnout se od šoubyznysu, prý stojí spokojený vztah s britským producentem Eddiem Stevensem, narození dcery a nalezení životní rovnováhy. Vynořuje se také ze vzpomínek na staré časy: "Moruše jako strom je symbolem té nostalgie. Najednou jsme začali jíst kiwi a manga a tropické ovoce a na moruši, spojenou s naší zemí, jsme zapomněli. Dlouho jsem cítila, že symbolem tohoto projektu by měl být strom. Strom pro mě znamená dětství, moji zem, moji řeč, moji identitu. A v tu chvíli se mi v hlavě objevila moruše. Strom, který znám ze zahrady své babičky. Černá a bílá. Dvě alba, dva světy." Na desku Moruša biela, která zaujala i v zahraničí, totiž naváže elektroničtější Moruša čierna.

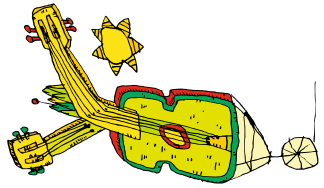

Veseli Vujky
Šestice mistrovských ukrajinských konzervatoristů si přiléhavý název zrovna nevybrala: Veselí strýcové mohou někomu evokovat rozšafné muzikanty z *kolektivního vystoupení, do kterého se zařadí, co na workshopu vzniklo. Právě výběr toho nejlepšího zazní na Oranžové scéně.*

Dnešní noční koncert
v zámeckém parku

Čtvrtek 31.7.
Longital
Kosmopolitní zvukoví designeři a jejich Muzika Akustika
Mezinárodně proslulé slovenské duo se od roku 2000 vypracovalo mezi nejzajímavější nezávislé skupiny současnosti. Rozhodně to nepovažujte za běžnou promo frázi: Longital zaujali po celé Evropě, ale i v Kanadě, vystoupili na významném americkém festivalu SXSW a chválil je i bývalý ředitel veletrhu Womex Gerald Seligman. Zpěvačka, baskytaristka Shina s kytaristou, programátorem

a producentem Danielem Salontayem tvoří partnerský pár i v soukromém životě. Zprvu se jmenovali slovensky Dlhé diely - po bratislavské čtvrti a kopci kde žijí - nakonec ale dali přednost historickému názvu čtvrti Longital. Jejich hudba a písně se slovenskými texty se těžko charakterizují, vstupuje do nich až příliš vlivů a žánrů: folk, rock, world music, jazz, blues, ambient, elektronika a osobně zachycené zvuky přírody a města. "Ukazy obdobné dvojici Longital nastávají na česko-slovenské hudební obloze tak jednou za čtvrt století. Hudby přemýšlivé, která je navíc líbivá, a hudby líbivé s duší a poesií je u nás skutečně jak šafránu," napsal o skupině Petr Dorůžka. Longital vydali spoustu alb a skoro každé se stalo událostí na česko-slovenské scéně. Drží si také svou nezávislost: v roce 2001 založili vlastní vydavatelství Slnko Records, které má dnes vedle nich v katalogu celou řadu podobně výjimečných hudebníků. Nové album Moruša biela u Slnka vydala například Jana Kirschner. Nevšední a originální hudba Longital skvěle zapadla také do filmu a divadelních představení a nechali se jí inspirovat i tanečníci. A mezi fanoušky Shiny a Daniela patří také Glen Hansard s Markétou Irglovou, kteří je přizvali na společné turné Swell Season. V loňském roce obrátili Longital pozornost k akustickému hraní. Muzika Akustika tím jde podle nich na dřeň, přitom si prý ale zachovali svou energii, přímočarost, tanečnost a živelnost.

vesnických tanečních zábav. Tihle ale rozdrnčí struny houslí a violy, nafouknou měchy akordeonu, zadují do dechů a rozvibrují blány bubnu jak zbavení smyslu, že třeba z těch našich zábav by je v okamžiku vyvedli pro nepřizpůsobilou rychlost.

Pocházejí z Kyjeva, do jednoho vystudovali klasiku, ale k lidové hudbě nepřistupují z pozice profesionálů s úmyslem překódovat tradice do vyššího populáru, hrát si na "umělce". Nepasují se ani do role "vesničanů v krojích", nechávají se inspirovat hudbou ze všech ukrajinských regionů, nicméně si ji upravili po svém a nepřestávají zkoumat její možnosti a dosah mezi mladou generací. Mají už po světě dost odehráno, letos vystupují také na významném německém festivalu v Rudolstadtu a soudě podle dosavadních ohlasů v médiích, k budoucí slávě vykročili Veseli Vujky tou správnou nohou.

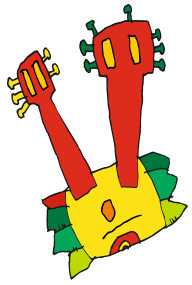

POHLED PÁTÝ: O deštích a lidech

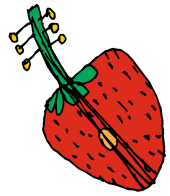

Nad Náměští mračna stojí,
déšť se snáší a lidi pojí,
pod přístřeší všeho druhu,
žádají si řádnou vzpruhu.

Ve Špitálku u oltáře,
Slamák lidem z plna hrdla káže,
ať změří sobě vlhkost či rosný bod,
hra rozverná ta přijde vhod.

Na chvíli se vyjasňuje,
to si říkám: „Hezky tu je,“
jen než mě pár lidí zpraží
před jízdárnou na zápraží.

Málo vzduchu na moc lidí,
dveřmi sem tam davy slídí,
nevydrží v kuse celé
Hradišťanu písně vřelé.

Tak si myslím, příště radši
vezměte své děti mladší
na hřiště či na zmrzlinu,
radost mnoha dcer i synů.

Večer pádí nedostižně,
Bassekou Kouyate si jede svižně,
k tomu škvarkovka s cibulí
a nevegetariáni si slastně libují.

Noc se hrouží do temnoty,
Jitka se sextetem kouzlí noty,
pak z kaple jdu spát a Náměšť zas
hromy blesky chce ukolíbat nás.

Re: Hračky plačky

Jsme dlouholetými pravidelnými návštěvníky festivalu a týdenní pobyt zde se rovná duševní i fyzické ozdravovně. Dětí na Folkovkách každoročně přibývá, což považujeme za přirozené a pozitivní pro budoucnost festivalu. Problémy s nimi nelze paušalizovat, jedná se pouze o záležitost několika málo nezodpovědných rodičů. Do budoucna je jen na nás, návštěvnících a organizátorech, jak s touto problematickou menšinou naložíme. Nástrojů se najde dostatek: větší aktivita organizátorů i samotných diváků, kteří dokážou nepřizpůsobivé rodiče usměrnit do patřičných mezí.

I*